

Arrest

nr. 209 229 van 12 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker was het voorwerp van een administratieve controle op 1 juli 2018, waarna hij werd overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas.

1.2. Op 9 juli 2018 diende verzoeker, die volgens zijn verklaringen in 2015 België is binnengekomen, een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 17 augustus 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker ter kennis werd gebracht op 21 augustus 2018, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 09/07/2018
Overdracht CGVS: 26/07/2018*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier.

U werd op 02 augustus 2018 gehoord in het gesloten centrum van Merksplas van 10u15 tot 13u30 en op 13 augustus 2018 via videoconferentie van 10u05 tot 12u15. U werd hierbij telkens bijgestaan door een tolk die het Yoruba machtig is. Uw advocaat, meester Mbog Dominique, was aanwezig gedurende het gehele persoonlijk onderhoud van 02 augustus 2018.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Yoruba-origine geboren te Lagos. U verklaart tot aan uw vertrek uit Nigeria uw officiële verblijfplaats in Lagos, meer bepaald in Ebute-Metta, te hebben gehad. U ging tot uw veertiende naar school en werkte daarna als cameraman op feestjes en u had een kleine handel in kledij en schoenen. U behoorde eveneens tot een groep jongeren die geld eisten van nieuwe huiseigenaars in uw buurt. Uw moeder is overleden op 14 april 1999. Met uw vader had u geen goede band. U had geen contact met hem en was kwaad dat hij u en uw moeder steeds had verwaarloosd. Na het overlijden van uw moeder wou u wraak nemen op uw vader om hem er zo toe te dwingen voor u in te staan. Om die reden besloot u zich aan te sluiten bij de cultbende Eiye. U wou eveneens kunnen rekenen op de bescherming die het lidmaatschap van een dergelijke bende met zich meebrengt. Er waren vaak confrontaties met andere bendes en leden van Eiye liepen steeds het risico door andere bendes aangevallen te worden. Er zijn geregeld gewelddadige confrontaties tussen de verschillende bendes. Zelf werd u al verschillende keren door leden van andere bendes aangevallen. Eveneens nam u zelf deel aan aanvallen op andere bendes. U verklaart vaak mensen verwond te hebben en dat mogelijks één of twee van hen aan deze verwondingen kunnen overleden zijn. Eveneens verklaart u getuige te zijn geweest van verkrachtingen. Zo goed als onmiddellijk zag u in dat het niet mogelijk was om uw vader een lesje te leren en dat zij uiterst gewelddadig waren. U had problemen met deze werkwijze. U probeerde zich van deze bende te verwijderen maar eens lid is het echter uiterst moeilijk om terug afstand te nemen. U verzong telkens een excuus om niet aan hun activiteiten deel te nemen, zo zei u dat u op een andere plaats was of dat u familieaangelegenheden had die u verhinderden zich bij hen aan te sluiten. U werd al twee keer hardhandig gestraft door de leden van uw eigen bende omdat u zich onvoldoende voor hen inzet. Uiteindelijk besloot u onder te duiken. Sinds 2008 of 2009 leefde u op de vlucht voor deze bende. U verbleef steeds op verschillende plaatsen en nam uw voorzorgen zodat zij u niet zouden vinden. U vreesde steeds voor uw leven. Ook uw stiefmoeder zou trachten u kwaad te doen omdat u financiële ondersteuning van uw vader trachtte af te dwingen. Bij verschillende gelegenheden zou zij mensen de opdracht gegeven hebben u aan te vallen. Uiteindelijk vond u dit geen leven meer en besloot u Nigeria te verlaten. U probeerde drie keer legaal het land te verlaten maar toen u steeds geen visum kreeg besloot u uiteindelijk op 26 december 2014 Nigeria te verlaten en illegaal naar Europa te reizen. U reisde via Niger en Algerije naar Marokko. In Marokko stak u de zee over naar Spanje om vervolgens verder te reizen naar België waar u in 2015 aankwam. U bleef steeds illegaal in België. U startte geen enkele procedure op om verblijfsdocumenten te verkrijgen. In België had u een relatie waaruit uw zoon geboren is. In Nigeria heeft u nog één dochter die er bij uw zus verblijft. Op 07 juli 2018 wordt u in België gearresteerd na een schermutseling. U wordt overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas alwaar u op 09 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming indient.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: negen foto's van littekens die u opliep bij verschillende aanvallen en een brief van uw advocaat omtrent de erkenning van uw zoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor uw leven vanwege de bende waar u toe behoorde omdat u hen verlaten heeft en vanwege rivaliserende bendes. Eveneens haalt u familiale problemen te hebben gekend die tot nu een risico voor u inhouden. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen daadwerkelijk nog te dienen te vrezen voor uw leven.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter interpersoonlijk van aard zijn, namelijk u vreest de leden van verschillende gewelddadige bendes nadat u zelf tot een dergelijk bende behoorde en represailles vanwege uw stiefmoeder in een financieel geschil. Het gaat hier dan ook louter om een interpersoonlijk en familiaal conflict waarvan de grond niet in verband staat met één van de criteria die aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming. De eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon kunnen derhalve niet als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft geenszins aannemelijk weten te maken dat er in uw hoofde een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, in casu Nigeria.

Ten eerste wordt uw vrees voor ernstige schade ondermijnd door de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming.

U verklaart in december 2014 Nigeria te hebben verlaten en begin 2015 in België te zijn aangekomen. U verzocht in geen enkel ander land om internationale bescherming noch startte u reeds enige andere procedure om verblijfsdocumenten te verkrijgen in België (notities persoonlijk onderhoud dd 02.08.2018 (verder CGVS I) p.5). Het is vervolgens pas wanneer u op 07 juli 2018 wordt opgepakt en vastgehouden in het gesloten centrum van Merksplas dat u een verzoek om internationale bescherming indient. Op dat moment verblijft u reeds meer dan drie jaar in België zonder ook maar enige stappen te zetten om uw verblijf te legaliseren. Dat u er zich al die tijd in schikt om illegaal in het land te verblijven zonder enige garanties om uw verblijf te bestendigen, roept reeds ernstige vragen op bij uw nood aan bescherming. U verklaart hieromtrent dat u geen paspoort had om enige procedures op te starten (CGVS I p.6) en dat Nigeriaanse vrienden u steeds hadden afgeraden zich ook maar ergens bij een overheidsinstantie te melden omdat u onmiddellijk naar Nigeria zou gerepatrieerd worden (CGVS I p.22-23). Hiermee overtuigt u echter niet. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom zijn land verlaat, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te verzoeken. Het feit dat u pas na uw arrestatie besloot om asiel aan te vragen, relativeert dan ook de ernst van de door u aangehaalde nood aan bescherming. Daarenboven wordt uw nood aan bescherming nog verder ondermijnd door uw verklaringen in het kader van uw terugkeergesprek voor de Dienst Vreemdelingenzaken dd 03 juli 2018. In dit gesprek geeft u namelijk aan op de hoogte te zijn van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen maar dat u verkiest dit verzoek nog uit te stellen aangezien u in een procedure verwickeld bent voor de erkenning van uw zoon (zie vraag 7 terugkeergesprek).

Dat u, eens in contact met de asielinstanties en geïnformeerd met betrekking tot de mogelijkheden van een verzoek tot internationale bescherming, nog steeds nalaat deze nood aan bescherming te uiten, ondergraaft volledig de ernst van deze nood. Dergelijke verklaringen zijn namelijk een belangrijke indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en tast de ernst van het door u beweerde risico op het lijden van ernstige schade fundamenteel aan.

Niet alleen heeft u nagelaten eens in België zich onmiddellijk tot de asielinstanties te wenden ter bescherming, ook in uw land van herkomst kan bezwaarlijk worden gesteld dat u alles in het werk stelde om het land te verlaten om zich in veiligheid te weten. U verklaart reeds sinds 2000 het gevaar te lopen te worden aangevallen door andere bendeleden of te worden gestraft door uw eigen bende omdat u zich te weinig betrokken toonde. U verklaart namelijk al snel na uw aansluiting bij deze bende zich te hebben willen distantiëren van hun daden. U verklaart binnen het jaar na uw aansluiting, namelijk reeds in 2000, spijt te hebben gehad van uw lidmaatschap en excuses te hebben verzonden om minder bij hun activiteiten betrokken te zijn. Reeds in 2005 of 2006 zou u twee keer gestraft zijn geweest omdat u zich onvoldoende voor hen inzette. Sinds 2008 of 2009 zou u vervolgens steeds voor hen op de vlucht zijn geweest, u verbleef constant op verschillende plaatsen zodat zij u niet zouden kunnen bereiken. U leefde sindsdien steeds in angst om aangevallen te worden (notities persoonlijk onderhoud dd 13.08.2018 (verder CGVS II) p.8-9). Zodoende zou u zich minstens zes jaar in een situatie hebben bevonden waarin u vreesde voor uw leven. Indien de situatie zo ernstig was zoals u laat uitschijnen valt moeilijk in te zien waarom u dit jarenlang volhoudt zonder verdere stappen te ondernemen om aan dit risico te ontkomen. Het feit dat u zich een dergelijk lange periode aan dit risico zou hebben blijven blootstellen ondermijnt verder uw nood aan bescherming bij een terugkeer naar uw land van herkomst. U kan daarbij geen overtuigende redenen aanreiken waarom u, indien u al jaren vreesde gedood te worden, niet eerder het land verliet. U verklaart weliswaar verschillende keren getracht te hebben een visum te bekomen om naar Europa te reizen. Zowel in 2002, 2003 als in 2007 deed u tevergeefs een visumaanvraag (CGVS I p.14-15 en CGVS II p.9). U verklaart eveneens verschillende keren het land te hebben verlaten maar steeds naar Nigeria te zijn teruggekeerd omdat deze bendes ook in buurlanden actief zijn en u zouden kunnen aanvallen. U situeert dit echter in 2001 en 2002 (CGVS I p.14 en CGVS II p.12). Derhalve heeft u sinds 2007 tot aan uw vertrek eind 2014, gedurende zeven jaar, zo goed als geen enkel initiatief genomen om zich aan de situatie waarin u zich zou bevonden hebben te onttrekken. Dit langdurig zich blijven blootstellen aan een vermeend risico ondermijnt opnieuw uw nood aan bescherming. Waar u argumenteert dat u veel geld heeft geïnvesteerd in uw reis naar Europa en u dit geld, indien u geen gevaar zou lopen, evenwel zou kunnen gebruiken hebben om in Nigeria een zaak op te zetten (CGVS II p.11) neemt evenmin weg dat u lange tijd naliet om deze inspanningen te doen om het land te kunnen verlaten, wat het risico dat u verklaart te hebben gelopen ernstig relativeert.

Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat ook de ernst van de bedreigingen waaraan u zou zijn blootgesteld danig gerelativeerd dient te worden.

Vooreerst dicht u dit bendegeweld bij uw eerste contact met de Belgische autoriteiten geen al te grote rol toe binnen uw motieven om Nigeria te verlaten. Gedurende uw terugkeergesprek haalt u als voornaamste reden voor uw vertrek uit uw land van herkomst de toekomst van uw dochter en de sociale en economische problemen in het land aan. In een eerste reactie verklaart u expliciet naar België te zijn gekomen om een toekomst te zoeken voor uw kind (zie vraag 2 terugkeergesprek). Indien u een reëel risico zou lopen in Nigeria valt aan te nemen dat u dit vermeldt als voornaamste motivering voor uw vertrek. Dat u niet spontaan vermeldt dat u in België verblijft omdat u op de vlucht bent voor enige problemen in uw land van herkomst ondermijnt de ernst van het risico dat u er zou lopen. U vermeldt weliswaar de problemen die u ook voor het CGVS vermeldt maar hecht er geen dergelijk belang aan als in uw latere interviews. U plaatst het op hetzelfde niveau als het zoeken naar een betere toekomst voor uw dochter (terugkeergesprek vraag 6), wat de ernst hiervan verder ondermijnt. Ook uw verklaring dat u bij een mogelijke terugkeer uw zoon wenst mee te nemen naar Nigeria om daar in te staan voor zijn opvoeding, toont aan dat uw risico bij terugkeer niet als dusdanig kan worden ingeschat dat internationale bescherming opportuun is. Deze verklaring staat dan ook in schril contrast met uw latere verklaringen dat u weet dat u sterft indien u gedeporteerd wordt (CGVS I p.17 en CGVS II p.10-11). Het lijkt er dan ook sterk naar dat u in de loop van uw procedure het risico dat u zou lopen sterk heeft aangedikt, wat uw geloofwaardigheid ernstig aantast.

Voorts wordt het risico dat u zou lopen danig ondermijnd door het gegeven dat u er niet in slaagt ook maar enig zicht te bieden op de gebeurtenissen in de jaren voor uw vertrek.

Wanneer u verklaart door uw eigen benadeelden gestraft te zijn geweest omwille van uw houding binnen de groep spreekt u van gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld in 2005 of 2006. U zou tot ten laatste 2009 nog regelmatig contact hebben gehad binnen deze bende en zij zouden u tot 2014 nog hebben opgebeld om deel te nemen aan bepaalde activiteiten (CGVS II p.8-9). Echter, wanneer u wordt gevraagd naar de laatste concrete gebeurtenissen kunt u niets aanhalen in de laatste jaren. U verklaart verschillende keren te zijn aangevallen maar kunt wanneer naar de laatste incidenten wordt gevraagd enkel verwijzen naar gebeurtenissen in 2005 (CGVS II p.9). Wanneer u verschillende keren wordt gevraagd naar de laatste voorvallen – de vraag wordt u tot wel elf keer toe duidelijk gemaakt – kunt u niets concreets aanhalen (CGVS II p.9-11). Het is op zich al uiterst opmerkelijk dat u niet ook maar ruim zou kunnen inschatten wanneer uw laatste concrete probleem voorvielen en u slechts kan verwijzen naar gebeurtenissen in 2005. U verklaart dat het heel moeilijk te herinneren valt, dat u verschillende keren werd aangevallen maar dat het moeilijk is precies te zeggen wanneer dat was omdat het al lang geleden is (CGVS II p.9). Wanneer wordt aangedrongen een inschatting te maken van wanneer het laatste incident voorviel slaagt u daar geenszins in. U blijft enkel in algemene termen herhalen dat u verschillende keren werd aangevallen en u steeds op de vlucht bent, dit terwijl alle moeite werd gedaan om u de vraag en het belang van deze vraag duidelijk te maken. Uit uw vage en algemene antwoorden wordt derhalve geconcludeerd dat u de laatste jaren geen concrete problemen meer kende. Indien u zich voorvallen van in 2005 kunt herinneren valt het redelijkerwijs aan te nemen dat u ook incidenten in de jaren voor uw vertrek zou kunnen aanhalen indien deze zich hebben voorgedaan. Er kan derhalve worden geconcludeerd dat er de laatste jaren geen directe confrontatie meer is voorgevallen, niet met uw familie noch met enige benadeelden. Wanneer u deze conclusie ter bevestiging wordt voorgelegd kunt u opnieuw enkel herhalen dat u steeds op de vlucht was en uw leven in gevaar was, daarmee deze conclusie allerm minst ontkrachtend. Het feit dat er niet in slaagt enige recente concrete elementen aan te reiken zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen zich al die tijd in een situatie te hebben bevonden waarbij uw leven in gevaar is en waarvoor internationale bescherming geboden is.

Ook waar u familiale problemen aanhaalt kunt u niet overtuigen dat dit tot op vandaag nog een risico voor u zou inhouden. U situeert de aanvallen vanwege uw familie in 2000, nadat u zelf pogingen had ondernomen om wraak te nemen op uw vader (CGVS II p.13). U verklaart verder niets meer met uw stiefamilie te maken hebben en dat u nu zelfs tracht de relatie met uw vader terug op te bouwen (CGVS I p.7-8). Zodoende kan niet worden gesteld dat hieruit nog een actueel risico op verdere schade kan worden aangenomen, uw vermeende problemen met uw stiefamilie kunnen dan ook niet worden gekwalificeerd als een toestand waarvoor u beroep dient te doen op internationale bescherming. Uit het bovenstaande komt dan ook duidelijk naar voren dat uw vermeende problemen geen actueel risico op ernstige schade inhouden bij een terugkeer naar Nigeria.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat deze beoordeling te wijzigen. De foto's van de verschillende littekens die u opliep tonen aan dat u mogelijks betrokken was bij verschillende gewelddaden in Nigeria, maar geven geenszins uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze letsels heeft opgelopen. Hieruit kan ook allerm minst worden afgeleid dat het risico dat u zou lopen opnieuw het slachtoffer te worden van enige gewelddaden nog steeds actueel is. De brief van uw advocaat omtrent de erkenning van uw zoon kan ook op geen enkele manier de problemen in uw land van herkomst aantonen, deze kwestie staat hier namelijk volledig los van. Het gegeven dat u strijdt voor de erkenning van uw zoon is geenszins een aanwijzing voor een risico op reële schade bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Er kan tot slot opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie 'COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram' dd. 28 maart 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er bijna geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Lagos te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Lagos actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongegrondheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan als volgt:

"ENIG MIDDEL: Schending van art. 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980;

BESPREKING VAN DE BESTREDEN BESLISSING

De commissaris generaal heeft de vluchtelingenstatus alsmede de status van subsidiaire bescherming aan verzoeker geweigerd. De commissaris generaal baseerde zich op de volgende elementen:

- De problemen van verzoeker zouden geen verband hebben met één van de criteria van de vluchtelingenconventie.*
- De laattijdige asielaanvraag*
- verzoeker zou niet alles in het werk gesteld om zijn land te verlaten en zich in veiligheid te weten*
- De ernst van de aangehaalde bedreiging waaraan verzoeker zou zijn blootgesteld wordt gerelativeerd door een aantal elementen.*

Zoals het hieronder blijkt, zijn de door de commissaris generaal aangehaalde elementen niet voldoende om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

Betreffende het feit dat de problemen van verzoeker geen verband zouden hebben met één van de criteria van de vluchtelingenconventie.

De commissaris generaal stelt ten onrechte in de bestreden beslissing dat de door verzoeker aangehaalde problemen geen verband zouden houden met de criteria van de vluchtelingenconventie.

In tegenstelling tot wat de commissaris generaal beweert, behoort verzoeker minstens tot de ruimere categorie van "behoren tot een sociale groep".

Verzoeker was lid van een cultbende. Het gaat hier over een groep van mensen die niet alleen geweld plegen maar die werken actief in het belang van diverse politieke partijen. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoord dat zijn bende een aantal opdrachten diende uit te voeren in het belang van de overheid.

Er dient tevens gepreciseerd te worden dat quasi alle leden van de Nigeriaanse overheid lid zijn van één van de cultbendes. De cultbendes zijn aanwezig en actief in alle sectoren in Nigeria. De leden van de benden helpen en ondersteunen elkaar. De belangen van de cultbenden primeren over alle andere belangen. Indien de cultbende op zoek is naar een bepaalde individu, dan dienen alle leden van deze benden die zowel in de regering als in de ordediensten actief zijn hun medewerking te verlenen.

Verzoeker werd opgezocht door een van de invloedrijkste cultbende van Nigeria. Het feit dat hij door deze bende werd gezocht betekent dat hij zowel door de leden van de overheid als door de ordedienst werd gezocht.

De leden van de overheid alsmede de ordedienst hebben heel veel belang bij zijn arrestatie want hij beschikt over veel informatie in verband met de geheime opdrachten die de bende in het belang van de overheid moesten uitvoeren.

Gelet op het voorgaande kan men de cultbende van verzoeker niet volledig van de Nigeriaanse overheid scheiden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker behoort aan een sociale categorie die door de eigen nationale autoriteiten vervolgd wordt.

Gelet op al het voorgaande dient men met de stelling van de commissaris generaal geen rekening te houden.

Betreffende de beweerde laattijdige asielaanvraag

De commissaris generaal stelt vervolgens dat verzoeker een laattijdige asielaanvraag heeft ingediend en dat deze deze laattijdigheid een tegenindicatie zou zijn voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker heeft weliswaar asiel aangevraagd eendrietal jaren na zijn aankomst in België. Indien men louter en alleen rekening houdt met de duur van zijn verblijf voor de aanvraag van asiel kan men terecht denken dat zijn aanvraag laattijdig is.

Verzoeker in casu heeft zijn asielaanvraag kort na zijn aankomst in België in ingediend omdat hij vernomen had dat de Belgische staat niet bevoegd was om kennis te nemen van zijn aanvraag, daar hij naar België via Spanje was gekomen. Verzoeker wist dus dat hij asiel kon vragen in België, maar zijn aanvraag ging niet in overweging genomen worden. Hij zou door de Belgische instanties terug naar Spanje teruggestuurd worden waar hij een risico ook zou lopen om naar Nigeria teruggestuurd te worden.

verzoeker was niet bereid om terug naar Spanje te keren omdat hij er niemand kende, in tegenstelling tot België waar hij een liefdesrelatie begon met een meisje dat enige tijd later de moeder van zijn kind ging worden. Er is geen twijfel over het feit dat verzoeker naar België via Spanje is gekomen. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor duidelijk verklaard dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en dat hij heeft gereisd via de buurlanden en dan verder met een boot tot Spanje.

Gelet op het voorgaande dient men vast te stellen dat de beweerde laattijdigheid in casu niet tegen verzoeker weerhouden kan worden. De stelling van de commissaris generaal betreffende de laattijdigheid dient dan ook als irrelevant beschouwd te worden.

Betreffende het feit dat verzoeker niet alles in het werk gesteld zou hebben om zijn land te verlaten en zich in veiligheid te weten

De commissaris generaal stelt vervolgens dat verzoeker niet alles in het werk gesteld zou hebben om zijn land van herkomst tijdig te verlaten of hulp van zijn nationale autoriteiten te vragen.

lin het kader van zijn asielaanvraag stelde verzoeker duidelijk dat hij kort na zijn aansluiting bij de cultebende de gevaarlijke kant van deze groep ontdekte. Verzoeker wist vanaf dat moment dat hij de groep moest verlaten. Tijdens zijn gehoor voor het CGVS gaf verzoeker diverse elementen waaruit blijkt dat het bijna onmogelijk is om de bende levend te verlaten. De verklaringen van verzoeker hieromtrent was duidelijk, coheren en zeer geloofwaardig. Zo verklaarde verzoeker dat de leden van de cultbende tot alle lagen van de maatschappij behoren. Ze zijn zowel bij de ordedienste, het parlement, de regering, banksector, werklozen, riminelen etc...

De cultebende investeert veel middelen om ervoor te zorgen dat geen lid van de bende de bende levend verlaat. Indien één lid erin slaagt om levend te ontsnappen dan is het een negatieve signal want de nog andere leden kunnen daardoor overwegen om de bende op hun beurt te verlaten.

Verzoeker heeft meermaals geprobeerd om een visum te regelen teneinde het land te verlaten, zonder succes. Hij heeft hiervoor veel spaargeld aan smokkelaren gependeed omdat hij de administratieve procedure voor het bekomen van een vsum niet zelf kon volgen.

De financiële moeilijkheden van verzoeker kwamen onder meer door het feit dat hij niet vrij kon bewegen. Hij leefde onderdoken. Hij kon in deze omstandigheid geen activiteit uitoefenen.

Verzoeker stelde vervolgens dat hij geen hulp van de politie kon krijgen want deleden van de cultbende die politieagent waren wisten dat hij gezocht werd. Ze konden de informatie waarover de politie beschikt om hem opte sporen en illegaal te arresteren in opdracht van de cultbende.

Uit al het voorgaande blijkt dat het laattijdige vertrek uit Nigeria in casu niet als tegenindicatie weerhouden kan worden. Gelet op al het voorgaande dient men met de bewering van het commissariaat generaal geen rekening te houden. Betreffende het feit dat de aangehaalde bedreiging waaraan verzoeker zou zijn blootgesteld wordt gerelativeerd.

De commissaris generaal stelt in de bestreden beslissing dat de aangehaalde bedreiging waaraan verzoeker werd bloodgesteld gerelativeerd dient te worden omdat hij tijdens zijn eerste contact met de

Belgische autoriteiten geen belang gehecht zou hebben over de problemen met de cultbende. Hij heeft evenmin een zicht van de gebeurtenissen van de jaren voor zijn vertrek. Dit alles wordt betwist.

Geen belang gehecht aan de problemen met de bende tijdens de eerste contact met de Belgische autoriteiten.

Tijdens zijn eerste contact met de Belgische autoriteiten heeft verzoeker duidelijk verklaard dat hij niet van plan is om terug naar zijn land van herkomst te keren. Hij heeft weliswaar gezegd dat hij een betere toekomst voor zijn dochter en zijn in België geboren zoon wil opbouwen. Dit betekent niet dat verzoeker geen belang hechte aan de aangehaalde bedreiging. Verzoeker kon geen toekomst voor zijn kinderen in Nigeria opbouwen omwille van de bedreiging. Men kan aan de hand van de formulering van zijn antwoord niet zonder twijfel besluiten dat hij geen belang gehecht zou hebben aan de aangehaalde bedreiging. Uit het voorgaande blijkt dat de conclusie van de commissaris generaal over het al of niet hechten van belang over de aangehaalde bedreiging foutief is.

Geen zicht van de gebeurtenissen de jaren voor zijn vertrek

De commissaris generaal stelt vervolgens dat verzoeker geen duidelijke zicht zou hebben over de gebeurtenissen de jaren voor zijn vertrek uit Nigeria.

Dit wordt door verzoeker betwist. verzoeker gaf de informatie die hij redelijkerwijze nog kon hebben. Er dient rekening te worden gehouden met het feit dat hij in de periode voor zijn vertrek onderdoken leefde. Gelet op zijn levensconditie voor het vertrek uit Nigeria dient men vast te stellen dat de door hem gegeven informatie niet onredelijk zijn."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De kritiek op de motivering dat verzoekers problemen wel degelijk onder een van de gronden van vervolging zouden kunnen vallen van het Vluchtelingenverdrag, heeft betrekking op een overtollig motief. Uit de verdere motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat aan verzoekers problemen geen geloof wordt gehecht, zodat deze vaststelling al voldoende is om de weigering van de vluchtelingenstatus te schragen.

Verzoeker erkent vooreerst dat hij pas op het ogenblik dat hij zich in het gesloten centrum bevond zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Het is niet ernstig om vol te houden dat dit niet als laattijdig kan worden geapprecieerd. Zijn argument dat hij via Spanje naar België is gekomen en dan ook niet wou teruggestuurd worden naar Spanje, wordt niet aanvaard. Van verzoeker die zich wenst te beroepen op een vorm van internationale bescherming omwille van een vrees voor vervolging, wordt immers verwacht dat hij zijn nood aan internationale bescherming eerder kenbaar maakt. Spanje is, net als België, gebonden door het Vluchtelingenverdrag en door de EU-acquis dat op het vlak van internationale bescherming heeft geleid tot een zeer grote mate van uniformiteit. Los van het feit dat dit verzoekers toegang tot de asielprocedure niet zou verhinderen, overtuigt verzoeker niet met zijn uitleg dat hij niet naar Spanje kon terugkeren, omdat hij er niemand kende. De motivering van de bestreden beslissing omtrent de laattijdigheid van het verzoek wordt verder niet betwist, zodat deze door de Raad wordt overgenomen:

"U verklaart in december 2014 Nigeria te hebben verlaten en begin 2015 in België te zijn aangekomen. U verzocht in geen enkel ander land om internationale bescherming noch startte u reeds enige andere procedure om verblijfsdocumenten te verkrijgen in België (notities persoonlijk onderhoud dd 02.08.2018 (verder CGVS I) p.5). Het is vervolgens pas wanneer u op 07 juli 2018 wordt opgepakt en vastgehouden in het gesloten centrum van Merksplas dat u een verzoek om internationale bescherming indient. Op dat moment verblijft u reeds meer dan drie jaar in België zonder ook maar enige stappen te zetten om uw verblijf te legaliseren. Dat u er zich al die tijd in schikt om illegaal in het land te verblijven zonder enige garanties om uw verblijf te bestendigen, roept reeds ernstige vragen op bij uw nood aan bescherming.

U verklaart hieromtrent dat u geen paspoort had om enige procedures op te starten (CGVS I p.6) en dat Nigeriaanse vrienden u steeds hadden afgeraden zich ook maar ergens bij een overheidsinstantie te melden omdat u onmiddellijk naar Nigeria zou gerepatrieerd worden (CGVS I p.22-23). Hiermee overtuigt u echter niet. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom zijn land verlaat, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te verzoeken. Het feit dat u pas na uw arrestatie besloot om asiel aan te vragen, relativeert dan ook de ernst van de door u aangehaalde nood aan bescherming. Daarenboven wordt uw nood aan bescherming nog verder ondermijnd door uw verklaringen in het kader van uw terugkeergesprek voor de Dienst Vreemdelingenzaken dd 03 juli 2018. In dit gesprek geeft u namelijk aan op de hoogte te zijn van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen maar dat u verkiest dit verzoek nog uit te stellen aangezien u in een procedure verwickeld bent voor de erkenning van uw zoon (zie vraag 7 terugkeergesprek). Dat u, eens in contact met de asielinstanties en geïnformeerd met betrekking tot de mogelijkheden van een verzoek tot internationale bescherming, nog steeds nalaat deze nood aan bescherming te uiten, ondergraaft volledig de ernst van deze nood. Dergelijke verklaringen zijn namelijk een belangrijke indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en tast de ernst van het door u beweerde risico op het lijden van ernstige schade fundamenteel aan.”

Wat het feit betreft dat verzoeker niet alles in het werk heeft gesteld om Nigeria te verlaten en zich in veiligheid te stellen, herhaalt verzoeker zijn verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Dit weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet. De motieven zijn correct en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad bevestigd:

“Niet alleen heeft u nagelaten eens in België zich onmiddellijk tot de asielinstanties te wenden ter bescherming, ook in uw land van herkomst kan bezwaarlijk worden gesteld dat u alles in het werk stelde om het land te verlaten om zich in veiligheid te weten. U verklaart reeds sinds 2000 het gevaar te lopen te worden aangevallen door andere bendeleden of te worden gestraft door uw eigen bende omdat u zich te weinig betrokken toonde. U verklaart namelijk al snel na uw aansluiting bij deze bende zich te hebben willen distantiëren van hun daden. U verklaart binnen het jaar na uw aansluiting, namelijk reeds in 2000, spijt te hebben gehad van uw lidmaatschap en excuses te hebben verzonnen om minder bij hun activiteiten betrokken te zijn. Reeds in 2005 of 2006 zou u twee keer gestraft zijn geweest omdat u zich onvoldoende voor hen inzette. Sinds 2008 of 2009 zou u vervolgens steeds voor hen op de vlucht zijn geweest, u verbleef constant op verschillende plaatsen zodat zij u niet zouden kunnen bereiken. U leefde sindsdien steeds in angst om aangevallen te worden (notities persoonlijk onderhoud dd 13.08.2018 (verder CGVS II) p.8-9). Zodoende zou u zich minstens zes jaar in een situatie hebben bevonden waarin u vreesde voor uw leven. Indien de situatie zo ernstig was zoals u laat uitschijnen valt moeilijk in te zien waarom u dit jarenlang volhoudt zonder verdere stappen te ondernemen om aan dit risico te ontkomen. Het feit dat u zich een dergelijk lange periode aan dit risico zou hebben blijven blootstellen ondermijnt verder uw nood aan bescherming bij een terugkeer naar uw land van herkomst. U kan daarbij geen overtuigende redenen aanreiken waarom u, indien u al jaren vreesde gedood te worden, niet eerder het land verliet. U verklaart weliswaar verschillende keren getracht te hebben een visum te bekomen om naar Europa te reizen. Zowel in 2002, 2003 als in 2007 deed u tevergeefs een visumaanvraag (CGVS I p.14-15 en CGVS II p.9). U verklaart eveneens verschillende keren het land te hebben verlaten maar steeds naar Nigeria te zijn teruggekeerd omdat deze bendes ook in buurlanden actief zijn en u zouden kunnen aanvallen. U situeert dit echter in 2001 en 2002 (CGVS I p.14 en CGVS II p.12). Derhalve heeft u sinds 2007 tot aan uw vertrek eind 2014, gedurende zeven jaar, zo goed als geen enkel initiatief genomen om zich aan de situatie waarin u zich zou bevonden hebben te onttrekken. Dit langdurig zich blijven blootstellen aan een vermeend risico ondermijnt opnieuw uw nood aan bescherming. Waar u argumenteert dat u veel geld heeft geïnvesteerd in uw reis naar Europa en u dit geld, indien u geen gevaar zou lopen, evenwel zou kunnen gebruikt hebben om in Nigeria een zaak op te zetten (CGVS II p.11) neemt evenmin weg dat u lange tijd naliet om deze inspanningen te doen om het land te kunnen verlaten, wat het risico dat u verklaart te hebben gelopen ernstig relativeert.”

Verzoekers betwisting van het feit dat de aangehaalde bedreiging waaraan hij zou zijn blootgesteld moet worden gerelativeerd, kan evenmin worden aangenomen. Het feit dat hij zijn problemen met de bende niet heeft vermeld tijdens zijn eerste contact met de Belgische autoriteiten, duidt er op dat hij geen belang hechtte aan de later aangehaalde problemen bij een terugkeer naar Nigeria. De bestreden beslissing vermeldt terecht dat dit de ernst van de aangehaalde problemen ondermijnt. Ook de herhaling van zijn verklaringen over de gebeurtenissen voor zijn vertrek uit Nigeria plaatsen de motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht.

De conclusie dat verzoekers vage en algemene antwoorden erop wijzen dat hij de laatste jaren geen concrete problemen meer kende, blijft dan ook overeind. De bestreden beslissing wordt ook op dit punt hernomen, alsook wat de motieven betreft over de aangehaalde familiale problemen en de voorgelegde documenten, motieven die verzoeker ongemoed laat:

“Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat ook de ernst van de bedreigingen waaraan u zou zijn blootgesteld danig gerelativeerd dient te worden.

Vooreerst dicht u dit bendegeweld bij uw eerste contact met de Belgische autoriteiten geen al te grote rol toe binnen uw motieven om Nigeria te verlaten. Gedurende uw terugkeergesprek haalt u als voornaamste reden voor uw vertrek uit uw land van herkomst de toekomst van uw dochter en de sociale en economische problemen in het land aan. In een eerste reactie verklaart u expliciet naar België te zijn gekomen om een toekomst te zoeken voor uw kind (zie vraag 2 terugkeergesprek). Indien u een reëel risico zou lopen in Nigeria valt aan te nemen dat u dit vermeldt als voornaamste motivering voor uw vertrek. Dat u niet spontaan vermeldt dat u in België verblijft omdat u op de vlucht bent voor enige problemen in uw land van herkomst ondermijnt de ernst van het risico dat u er zou lopen. U vermeldt weliswaar de problemen die u ook voor het CGVS vermeldt maar hecht er geen dergelijk belang aan als in uw latere interviews. U plaatst het op hetzelfde niveau als het zoeken naar een betere toekomst voor uw dochter (terugkeergesprek vraag 6), wat de ernst hiervan verder ondermijnt. Ook uw verklaring dat u bij een mogelijke terugkeer uw zoon wenst mee te nemen naar Nigeria om daar in te staan voor zijn opvoeding, toont aan dat uw risico bij terugkeer niet als dusdanig kan worden ingeschat dat internationale bescherming opportuun is. Deze verklaring staat dan ook in schril contrast met uw latere verklaringen dat u weet dat u sterft indien u gedepoteerd wordt (CGVS I p.17 en CGVS II p.10-11). Het lijkt er dan ook sterk naar dat u in de loop van uw procedure het risico dat u zou lopen sterk heeft aangedikt, wat uw geloofwaardigheid ernstig aantast.

Voorts wordt het risico dat u zou lopen danig ondermijnd door het gegeven dat u er niet in slaagt ook maar enig zicht te bieden op de gebeurtenissen in de jaren voor uw vertrek. Wanneer u verklaart door uw eigen benadeelden gestraft te zijn geweest omwille van uw houding binnen de groep spreekt u van gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld in 2005 of 2006. U zou tot ten laatste 2009 nog regelmatig contact hebben gehad binnen deze bende en zij zouden u tot 2014 nog hebben opgebeld om deel te nemen aan bepaalde activiteiten (CGVS II p.8-9). Echter, wanneer u wordt gevraagd naar de laatste concrete gebeurtenissen kunt u niets aanhalen in de laatste jaren. U verklaart verschillende keren te zijn aangevallen maar kunt wanneer naar de laatste incidenten wordt gevraagd enkel verwijzen naar gebeurtenissen in 2005 (CGVS II p.9). Wanneer u verschillende keren wordt gevraagd naar de laatste voorvallen – de vraag wordt u tot wel elf keer toe duidelijk gemaakt – kunt u niets concreets aanhalen (CGVS II p.9-11). Het is op zich al uiterst opmerkelijk dat u niet ook maar ruim zou kunnen inschatten wanneer uw laatste concrete probleem voorviel en u slechts kan verwijzen naar gebeurtenissen in 2005. U verklaart dat het heel moeilijk te herinneren valt, dat u verschillende keren werd aangevallen maar dat het moeilijk is precies te zeggen wanneer dat was omdat het al lang geleden is (CGVS II p.9). Wanneer wordt aangedrongen een inschatting te maken van wanneer het laatste incident voorviel slaagt u daar geenszins in. U blijft enkel in algemene termen herhalen dat u verschillende keren werd aangevallen en u steeds op de vlucht bent, dit terwijl alle moeite werd gedaan om u de vraag en het belang van deze vraag duidelijk te maken. Uit uw vage en algemene antwoorden wordt derhalve geconcludeerd dat u de laatste jaren geen concrete problemen meer kende. Indien u zich voorvallen van in 2005 kunt herinneren valt het redelijkerwijs aan te nemen dat u ook incidenten in de jaren voor uw vertrek zou kunnen aanhalen indien deze zich hebben voorgedaan. Er kan derhalve worden geconcludeerd dat er de laatste jaren geen directe confrontatie meer is voorgevallen, niet met uw familie noch met enige benadeelden. Wanneer u deze conclusie ter bevestiging wordt voorgelegd kunt u opnieuw enkel herhalen dat u steeds op de vlucht was en uw leven in gevaar was, daarmee deze conclusie allerminst ontkrachtend. Het feit dat er niet in slaagt enige recente concrete elementen aan te reiken zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen zich al die tijd in een situatie te hebben bevonden waarbij uw leven in gevaar is en waarvoor internationale bescherming geboden is.

Ook waar u familiale problemen aanhaalt kunt u niet overtuigen dat dit tot op vandaag nog een risico voor u zou inhouden. U situeert de aanvallen vanwege uw familie in 2000, nadat u zelf pogingen had ondernomen om wraak te nemen op uw vader (CGVS II p.13). U verklaart verder niets meer met uw stiefamilie te maken hebben en dat u nu zelfs tracht de relatie met uw vader terug op te bouwen (CGVS I p.7-8). Zodoende kan niet worden gesteld dat hieruit nog een actueel risico op verdere schade kan worden aangenomen, uw vermeende problemen met uw stiefamilie kunnen dan ook niet worden gekwalificeerd als een toestand waarvoor u beroep dient te doen op internationale bescherming.

Uit het bovenstaande komt dan ook duidelijk naar voren dat uw vermeende problemen geen actueel risico op ernstige schade inhouden bij een terugkeer naar Nigeria.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat deze beoordeling te wijzigen. De foto's van de verschillende littekens die u opliep tonen aan dat u mogelijks betrokken was bij verschillende gewelddaden in Nigeria, maar geven geenszins uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze letsels heeft opgelopen. Hieruit kan ook allerminst worden afgeleid dat het risico dat u zou lopen opnieuw het slachtoffer te worden van enige gewelddaden nog steeds actueel is. De brief van uw advocaat omtrent de erkenning van uw zoon kan ook op geen enkele manier de problemen in uw land van herkomst aantonen, deze kwestie staat hier namelijk volledig los van. Het gegeven dat u strijdt voor de erkenning van uw zoon is geenszins een aanwijzing voor een risico op reële schade bij een terugkeer naar uw land van herkomst."

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vervolgingsfeiten, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, betwist verzoeker de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in zijn zaak niet. De gemaakte beoordeling is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP